

Міністерство освіти і науки України
Національний університет водного господарства
та природокористування
Кафедра державного управління
та місцевого самоврядування

СТРАТЕГІЯ І ТАКТИКА ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

збірник наукових праць
Випуск 2, 2014 р.

Рівне – 2014

Зміст випуску

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДО-ЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ	Драган І.О. Формування нових управлінських підходів до взаємодії суб'єктів природо-ресурсних відносин.....	7
	Кальниш Ю. Г. Тенденції сучасного конституційного процесу: виклики для України.....	13
	Коваленко М. М. Богословська спадщина та державне управління: закономірність синтезу	17
	Пархоменко-Куцевіл О. І. Сучасні кадрові технології в системі державної служби України: теоретико-методологічні засади	24
	Римар М. В., Ватаманюк-Зелінська У. З. Нова економічна модель розвитку України в аспекті формування інтеграційних об'єднань у машинобудівному комплексі	31
	Романенко Є. О. Шляхи вдосконалення державної інформаційної політики України та державної комунікативної політики: дихотомія проблеми	36
	Акімова Л. М. Теоретико-методологічне обґрунтування аспектів державного регулювання ринку фінансових послуг	44
	Антонова С. Є., Вострікова Н. В. Інформаційно-аналітична підтримка прийняття управлінських рішень при державному управлінні водогосподарським комплексом України.....	49
	Лещенко С. І., Зелений В. М. Удосконалення державного регулювання інноваційної діяльності в Україні.....	56
	Корбутяк В. І., Герасимчук І. В. Необхідність розробки та основні засади новітньої концепції реформи медицини в Україні	61
	Павлов В. І., Ляхович О. О. Державне регулювання проектами державно-приватного партнерства в науково-інноваційній сфері України	67
ПРИКЛАДНІ АСПЕКТИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ	Акімов О. О. Психологічні складові процесу підготовки фахівців в галузі знань «державне управління» до міжкультурної комунікації	74
	Алейнікова О. В. Управлінський аспект стійкого розвитку самоорганізованої бізнес-системи	81
	Бондарчук Н. В. Соціальні пріоритети при формуванні державної політики розвитку інноваційного потенціалу України	86
	Шпак Ю. В. Формування системи продовольчої безпеки в Україні в умовах глобалізації ринків.....	91
	Сазонець І. Л., Маланчук Л. О. Економіко-екологічні механізми державного регулювання мінерально-сировинних ресурсів	98

Зміст випуску

	Федина К. М.	
	Пріоритетні напрямки реалізації енергозбереження в регіоні.....	103
	Цимбаюк В. І., Циганюк М. В.	
	Теоретико-правові аспекти організації судово-бухгалтерської експертизи.....	107
	Шанюк В. І.	
	Діаріуш і розвиток української журналістики	110
	Ярощук В. Г.	
	Принцип екологічної безпеки у водному праві України	116
	Галкін І. Г., Іщенко О. М.	
	Особливості кваліфікації злочинів при юридичній та фактичній помилці.....	122
	Вовк Ю. Є.	
	Місце та роль уряду в системі вищих органів державної влади і управління в період директорії української народної республіки.....	126
	Мельничук Ю. І.	
	Морально-етичні принципи медіації в Україні.....	131
	Водоп'ян Т. В.	
	Окремі проблеми вирішення справ про визнання недійсними правочинів, укладених адієздатною особою	135
	Сидорук В. Й.	
	Слово, що кликало до бою	139
	Луцюк П. О., Самороков В. О.	
	Розвиток адвокатури як один зі шляхів демократизації суспільства	144
ЗАРУБІЖ- НИЙ ДОСВІД ДЕРЖАВ- НОГО УПРАВЛІННЯ	Tomasz Wołowicz, Sylwia Ćmiel	
	Konsekwencje prawne norm zadłużenia jednostek amorządu terytorialnego według przepisów ustawy o finansach publicznych.....	149
	Іванюта П. В.	
	Роль держави в регулюванні ринкових відносин з врахуванням зарубіжного досвіду	159
	Малиновська О. А.	
	Європейський досвід інтеграції іммігрантів і уроки для України	164
	Петроє О. М.	
	Євро-інтеграційні пріоритети розвитку системи соціального діалогу в Україні	174
	Вимоги до оформлення статей.....	181

Contents of the issue

Contents of this issue

<i>THE THEORETICAL AND METHO- DOLOGICAL ASPECTS OF PUBLIC ADMINISTRATION</i>	Dragan I.	Formation of new administrative approaches to interaction subjects of natural resource relations	7
	Kal'nysh Y.	Trends in modern constitutional process: challenges for Ukraine	13
	Kovalenko M.	Theological heritage and governance: synthesis pattern	17
	Parhomenko-Kutsevil O.	The modern technology personnel in the civil service of Ukraine: theoretical and methodological aspects	24
	Rymar M., Vatamanyuk-Zielinska U.	New economic model of Ukraine concerning the establishment of integration associations in mechanical engineering	31
	Romanenko E.	Ways to improve public policy information and Ukraine state communications policy: the dichotomy problems	36
	Akimova L.	Theoretical and practical bases of the state regulation of financial services	44
	Antonov S., Vostrikova N.	Information and analytical support of managerial decision making at the public administration of Ukrainian water complex	49
	Leshchenko S., Zelenuy V.	Improving the regulation of innovation in Ukraine	56
	Korbutyak V., Gerasymchuk T.	The need for development and the basic principles of the new concept of reform of medicine in Ukraine	61
	Pavlov V., Liakhovich O.	State regulation of public-private partnerships in research and innovation field of Ukraine	67
	Akimov O.	Psychological components of training in knowledge "governance" to intercultural communication	74
	Aleynikova O.	Management aspects sustainable development of self-organizing business	81
	Bondarchuk N. V.	Social priorities in the formation of public policy innovative potential Ukraine	86
	Shpak Yu.	Formation of food security in Ukraine in globalizing markets	91
	Sazonets I., Malanchuk L.	Economic and environmental state regulation of mineral resources	98
<i>THE PRACTICAL ASPECTS OF PUBLIC ADMINISTRATION</i>			

	Fedina K.	
	Priority directions in realization of regional energy saving	103
	Tsybaliuk V., Tsyhanyuk M.	
	Theoretical and legal aspects of forensic accounting.....	107
	Shanyuk V.	
	Diariush and development of Ukrainian journalism.....	110
	Yaroshchuk V.	
	Principle of ecological security of water law in Ukraine.....	116
	Galkin I., Ischenko A.	
	Features of qualification of crimes attached to legal and actual errors....	122
	Vovk Yu.,	
	Place and role of government in the higher of government and administration during the Ukrainian people's republic directory.....	126
	Melnychuk Y.	
	Moral and ethical principles of mediation in Ukraine.....	131
	Vodop'yan T.,	
	Some problems for handling a case for annulment transactions entered concluded incapacitated person.....	135
	Sidoruk W.	
	A word calling in fight.....	139
	Lutsyuk P., Samorokov V.,	
	Development of the employment as one of the ways of the democratization of society.....	144
THE FOREIGN GOVERNMENT EXPERIENCE OF PUBLIC ADMINISTRATION	Thomas Wołowiec, Sylwia Ćmiel	
	Legal consequences of the standards of local government debt in a case of the act on public finance	149
	Ivaniuta P.	
	The state's role in the regulation of the market and with regard to foreign experience	159
	Malynovska O.	
	European experience of integration of immigrants and lessons for Ukraine	164
	Petroye A. M.,	
	Euro-integration priorities of development system the social dialogue in Ukraine	174
	Requirements for Authors.....	181

5. Novak Yu. R. (2010), „Problems of integration of business systems in new business space”, *Ekonomichnyy analiz*, vol. 3, Tom 14, pp. 168–172.
УДК 35:330.322

Бондарчук Н.В.,

д.держ.упр., професор кафедри обліку і аудиту
Дніпропетровський державний аграрно-економічний університет

СОЦІАЛЬНІ ПРІОРИТЕТИ ПРИ ФОРМУВАННІ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ УКРАЇНИ

Bondarchuk N.,

Doctor of Public Administration, Professor of Accounting and Auditing Department,
Dnipropetrovsk State Agrarian and Economics University, Dnipropetrovsk

SOCIAL PRIORITIES IN THE FORMATION OF PUBLIC POLICY INNOVATIVE POTENTIAL UKRAINE

Визначено значення соціальних пріоритетів при формуванні державної політики розвитку інноваційного потенціалу України. Запропоновано напрями реалізації державної політики розвитку інноваційного потенціалу України, яке сприятиме становленню держави як високорозвиненої європейської країни із високими соціальними стандартами.

Определено значение социальных приоритетов при формировании государственной политики развития инновационного потенциала Украины. Предложены направления реализации государственной политики развития инновационного потенциала Украины, которые должны оказать содействие становлению государства как высокоразвитой европейской страны с высокими социальными стандартами.

Determined the value of social priorities in public policy development of innovative potential of Ukraine. The directions of realization of state policy innovation potential development of Ukraine, which should assist the establishment of the state as a highly developed European countries with high social standards.

Ключові слова: державна політика, розвиток інноваційного потенціалу, соціальні пріоритети

Ключевые слова: государственная политика, развитие инновационного потенциала, социальные приоритеты.

Keywords: public policy, development of innovative capacity, social priorities.

Постановка проблеми

Процес переходу до ринкової економіки спричинив потребу в переосмисленні українським суспільством низки його фундаментальних законів, які не піддаються сумніву в теоретичному плані, але досить істотно модернізуються в практичній діяльності економічних суб'єктів, у т.ч. і держави. Насамперед, варто звернути увагу на взаємодію законів диференціації товаровиробників і зниження рівня корисності. З погляду досягнення оптимуму в розподілі суспільних благ, закони діють у протилежному напрямку, створюючи суперечливу систему як з економічної, так і зі соціальної точки зору. Відповідно до закону убутної корисності, чим більш рівномірно розподіляються наявні блага, тим більшою мірою

забезпечується сукупне задоволення потреб. Тому, якщо не брати до уваги різних обставин, що змінюють дії закону, то можна стверджувати, що еталітарне суспільство забезпечує максимум суспільного добробуту.

Аналіз останніх досліджень і публікацій

Проблеми формування державної політики розвитку інноваційного потенціалу регіонів досліджували як зарубіжні, так і вітчизняні вчені. Серед зарубіжних науковців слід відзначити праці Дж. Гелбрейта, П. Друкера, К. Маркса, Д. Рікардо, Б. Санто, А. Сміта, Й. Шумпетера; вітчизняних – З. Адаманової, О. Амоші, Л. Бесчасного, О. Веклич, В. Геєця, Г. Груби, Б. Данилишина, О. Дація, Ю. Кальниша, М. Корецького, І. Олійченка,

В. Осецького, Л. Письмаченко, В. Плакіді, Д. Плеханова, Л. Полякової, Л. Федулової. У результаті проведених досліджень вченими вирішено багато питань теоретичного та методологічного характеру. Питання реалізації ефективної державної політики розвитку інноваційного потенціалу виявилися недостатньо розробленими, практично не були досліджені в комплексі, що спричинило відсутність обґрунтованої довгострокової концепції інноваційного розвитку національної економіки, стратегії та регіональної інноваційної політики та відповідно врахування соціальних пріоритетів при її формуванні.

Мета статті

Визначити значення соціальних пріоритетів при формуванні державної політики розвитку інноваційного потенціалу України та запропонувати основні напрями реалізації державної політики розвитку інноваційного потенціалу України, яке сприятиме становленню держави як високорозвиненої європейської країни із високими соціальними стандартами.

Виклад основного матеріалу

Останні два-три століття показали, що суспільство, яке засноване на товарних відносинах, забезпечує добру динаміку, але породжує неефективну систему розподілу. Доходи населення, що отримуються в різних формах, допускають необмежену нерівність економічних суб'єктів. Особливо помітним є зростання економічної (і соціальної) нерівності в перехідній економіці, яка завжди має місце в реальних економічних системах. На зміну суспільству, ідеалом якого був еталітаризм, приходить суспільство безмежної диференціації, тобто нераціонального з економічної точки розподілу (навіть якщо не брати до уваги етичні аспекти проблеми розподілу).

У зв'язку з цим однією з центральних проблем ринкової економіки постає пошук оптимальних пропорцій у доходах різних соціальних груп населення й механізмів, що забезпечують їх з мінімальними негативними ефектами. Убільш широкому розумінні можна обговорювати не доходи, а обсяг одержуваних і використовуваних благ. Поняття доходу можна використовувати як аналогічне благам тільки в тому випадку, якщо всі одержувані блага мають грошову форму. Тобто

одержувану пенсію й грошову компенсацію можна розглядати як різновиди доходу. Тим часом як більшість пільг, які надаються тим чи іншим верствам населення, не може бути віднесено до доходів, але включається в систему споживання. Тому коректно говорити про необхідність підтримки оптимальних пропорцій у споживанні та розробки механізмів досягнення цих пропорцій [1].

Можна припустити, що приведення всіх видів натуральних трансфертів у доходи являє собою ефективну форму соціального вирівнювання. Підтверджуючим моментом є те, що соціальна рівність має істотну суб'єктивну, психологічну складову, що відокремлює одержувані пільги від обсягу доходів і обсягу використовуваних благ.

Треба зауважити, що ця проблема не є принципово новою. Ще А. Сміт вказував на необхідність більш справедливого розподілу суспільного багатства, незважаючи на те, що втручання в дію законів природної конкуренції розцінювалася ним як небажане: "Жодне суспільство, без сумніву, не може процвітати, якщо значна частина його членів бідна та нещаслива" [2].

У зв'язку із цим можна стверджувати, що основним імперативом ринкових реформ – імперативом цілей – є формування соціального ринкового господарства, що забезпечує як вільний розвиток всіх економічних суб'єктів, так і максимально припустиме в цих умовах вирівнювання в області споживання, яке може здійснюватися за допомогою соціальних гарантій, що надаються суспільством. Наскільки допустимими і доцільними є соціальні гарантії, наскільки економічно й соціально виправданою є диференціація в суспільстві – ці питання, ймовірно, є одними з найбільш складних у побудові ринкової системи господарства. Необхідно визначити: що і як повинне зробити суспільство для забезпечення максимальних соціальних гарантій у тих межах, які не завдають збитків ефективності суспільного виробництва [3].

Здається логічним ствердження, що реальна проблема полягає не в досягненні заздалегідь заданого бажаного рівня економічної диференціації, а у відповідності до принципів поведінки, що забезпечує незалежність будь-якого економічного суб'єкта від дій інших суб'єктів і, отже, максимально можливу самореалізацію.

Треба зауважити, що проблема соціальної диференціації не вирішується прогнозним і розрахунково-плановим шляхом. Її розв'язання полягає у формуванні суспільного устрою, що реалізує принцип індивідуалізму за допомогою як ринкових, так і державних регулювальних механізмів. Причому дія цих механізмів має бути спрямована на розвиток будь-якого економічного суб'єкта за допомогою використання конкурентного механізму. У будь-яких інших випадках принцип індивідуалізму не використовується. Це ствердження можна розглядати як методологічний імператив формування соціального ринкового господарства. Природно, що вказаний імператив ставить перед державою питання: для кого саме і яким чином варто формувати конкурентне поле взаємодії економічних суб'єктів?

Очевидним є те, що конкуренція повинна стимулювати суб'єктів, які мають відносно рівні стартові можливості або умови, регульовані державою. Принципово можливо і зовсім інше рішення – стимулювання конкуренції у складі сильних економічних суб'єктів на розширення взаємодії зі слабкими, по – іншому, перетворення слабких економічних суб'єктів у привабливий сегмент ринку.

Оскільки ринкові закони самі по собі не здатні забезпечити реалізації принципу індивідуалізму, то реалізація принципу індивідуалізму покладена на державу. Між тим, держава, особливо в країнах з перехідною економікою і відповідно нерозвиненими ринковими інститутами, схильна до дій за межами необхідності й достатності.

Держава є самодостатнім економічним суб'єктом у будь-якій соціально-економічній системі. З одного боку, вона приймає принципи економічної поведінки інших економічних суб'єктів, з іншого боку, трансформує їх у відповідності до власних цілей. Справедливим є ствердження Ф. Хайека, що "...у демократичному суспільстві, де діє принцип, відповідно до якого держава бере на себе відповідальність за статус і становище конкретних груп, цей контроль неминуче буде розширений для задоволення очікувань і забобонів широких мас" [4].

Додамо від себе, що в недемократичних суспільствах, до яких варто відносити перехідні соціально-економічні системи, держава часто проявляє заступництво сильним соціальним

групам на шкоду соціально уразливим. Це досить явно виявилось в процесі проведених реформ в Україні в 90-х роках. У зв'язку із цим можна припустити, що дії держави повинні бути обмежені тією сферою, яка здебільшого підконтрольна максимально широкому загалу громадян. Очевидно, що такою сферою є законотворчість і реалізація соціальних програм, що забезпечують деякі рамкові умови існування кожного економічного суб'єкта. Це варто розглядати як організаційний імператив формування соціального ринкового господарства в процесі реформ.

Варто відзначити, що реалізація цього імперативу є складною у зв'язку з різними економічними й соціальними очікуваннями основних економічних суб'єктів. Причому очікування складаються на основі цілого ряду компонентів, що характеризують статичну й динамічну соціально-економічну систему: минулий досвід соціальних груп, зміни усередині соціальних верств, загальна економічна динаміка, індивідуальні й державні прогнози. У перехідних економіках, на відміну від стабільних соціально-економічних систем, указані компоненти знаходяться у нерівному положенні. Це вимагає формування інституціонального середовища.

Соціальна функція держави є, імовірно, однією з найбільш фундаментальних у хронологічному й логічному аспектах. Представник держави намічає перед собою завдання створити будь-яку спільноту соціально-економічного життя, забезпечити соціальні гарантії, згладжувати соціальні нерівності. Тобто в остаточному підсумку головним завданням є збереження спільності соціуму й доступність необхідних для життєдіяльності ресурсів для членів суспільства.

Тому названу функцію держави необхідно трактувати з погляду на досягнення економічного компромісу між учасниками соціально-економічних процесів, а отже, як функцію соціального захисту. Відсутність компромісу призводить до загибелі конкретної державної структури, руйнування механізму як такого.

Сьогодні актуальним питанням є формування такої моделі інноваційного розвитку, яка б включала в себе систему управління соціальним захистом, що супроводжуватиметься визначенням і впровадженням стратегічних пріоритетів, які комплексно враховуватимуть потреби інноваційного розвитку країни, інтегрування в

Європейський Союз і світове економічне середовище соціально орієнтованої ринкової економіки, здатної забезпечити гідні рівень і якість життя громадян. Тому першочерговим стає вдосконалення механізмів поповнення бюджету та його ефективне поєднання з формуванням і активізацією самозахисних спроможностей населення.

Попередні спроби розробки та реалізації окремих елементів соціальної політики відбувалися без достатнього ресурсного забезпечення, на основі науково необґрунтованих даних про соціально-економічний стан, без урахування територіальних особливостей суспільного буття та менталітету народу [5].

Соціально-управлінська діяльність на державному і регіональному рівнях потребує, по-перше, передачі основних повноважень у сфері реалізації соціальної політики місцевому самоврядуванню. По-друге, змін у соціальних відносинах сфери праці і зайнятості (реальне розширення і забезпечення прав працюючих у всіх секторах господарства, створення необхідних умов для формування соціально-партнерських відносин між працею і капіталом). І, по-третє, захисту непрацевдатних і малозабезпечених верств населення (впорядкування соціального законодавства, у тому числі бюджетних питань, введення єдиних стандартів і гарантій адресної направленості, розширення участі населення в оплаті соціальних послуг, впровадження форм само- і взаємодопомоги, розвиток мережі недержавних організацій за рахунок залучення коштів приватного капіталу і коштів населення тощо.

Органи місцевого самоврядування, здійснюючи державну політику соціального захисту населення у межах своїх повноважень, повинні з одного боку керуватися чинним законодавством, а з іншого – через те, що вони найближче стоять до громадян – за рахунок власних коштів і благодійних надходжень самостійно встановлювати додаткові до встановлених законодавством гарантії мешканцям підлеглої території [6].

Україна потребує чергового вдосконалення соціально орієнтованої економіки, яка протидіяла б поширенню кланово-олігархічних груп, приватизації ними підприємств природно-сировинного комплексу й енерготранспортних комунікацій, що зовсім не сприяє розвитку

соціальної сфери. Тому стратегічними напрямками розвитку такої державної політики на сучасному етапі суспільного розвитку повинні стати:

- призупинення подальшого падіння життєвого рівня, досягнення відчутного покращення матеріального стану та умов життя усіх верств населення;

- забезпечення ефективної зайнятості населення, підвищення якості та конкурентоспроможності робочої сили на вітчизняному ринку праці;

- гарантія конституційних прав громадян на працю, соціальний захист, освіту, охорону здоров'я, культуру, забезпечення житлом тощо;

- розробка та впровадження дієвої системи державних соціальних стандартів, які враховували міжнародні норми та сприяли дотриманню конституційних прав;

- нормалізація та покращення демографічної ситуації, зниження смертності населення, особливо дитячої та у працездатному віці;

- суттєве покращення соціальної інфраструктури суспільства на основі розвитку соціально орієнтованої ринкової економіки;

- подолання патерналістської психології, поки що притаманної значній частині населення, та переорієнтації останнього в соціальному забезпеченні на власні сили та можливості;

- розширення та поглиблення суспільного поля для реалізації творчого соціального потенціалу людини і, як наслідок, зростання її соціального самозахисту та соціальної безпеки;

- формування у суспільстві нової соціальної культури та подальшого розвитку соціально-економічних і етнонаціональних відносин;

- досягнення соціальної злагоди та соціальної справедливості в українському суспільстві.

Для проведення чіткої й послідовної політики у сфері соціально-економічних відносин органи державної влади повинні мати чітку, послідовну, теоретично обґрунтовану концепцію соціально-економічної політики. Така концепція являє собою не набір тих чи інших заходів у сфері податкової політики, міжбюджетних відносин, ціноутворення. Ці елементи соціально-економічної політики є істотними, але вторинними. Не можна сказати, наприклад, добра або погана модель пропорційного оподатковування доходів фізичних осіб, якщо невідома цільова настанова органів влади й загальна спрямованість соціально-

економічної політики. Усі її інструменти повинні працювати в єдиній системі, які ретельно розробляється, підпорядковані одній меті та засновані на цілісній сукупності принципів, що визначають характер реалізації соціальної функції держави.

Цілком зрозуміло, що мова не йде про досягнення деякої кінцевої мети в соціально-економічній сфері. Ціль рухлива, динамічна, піддана змінам унаслідок об'єктивних і суб'єктивних факторів, але вона повинна бути присутньою в розробці будь-якої соціально-економічної програми на всіх рівнях.

Світова практика показала, що у найбільш загальному вигляді мета на індустріальній фазі економічного розвитку може бути визначена як формування соціального ринкового господарства, що враховує рівень економічного розвитку країни, її геополітичні характеристики, специфіку й характер взаємодії соціальних, юридичних, психологічних інститутів і інституцій.

Дослідження іноземного досвіду формування соціального ринкового господарства, ринкових реформ в Україні та інших країнах з перехідною економікою дозволяє зробити висновок про те, що ринковому господарству повинні бути властиві як загальні, так і специфічні риси, що впливають з особливостей кожної країни, а згодом – і регіону. Відповідно інноваційна політика держави у відношенні до соціального ринкового господарства повинна базуватися на деяких загальних принципах, що модифікуються залежно від країни, регіону, конкретного елементу політики.

Для формування державної політики розвитку інноваційного потенціалу з урахуванням соціальних пріоритетів пропонуємо такі заходи:

- правові – розробити та прийняти Соціальний кодекс, Концепції демографічної політики, людського розвитку, Національні програми охорони здоров'я, соціального забезпечення тощо;

- фінансові – сформувати механізм збільшення фінансової самостійності органів місцевого самоврядування, адресності соціальних виплат, диверсифікувати ресурсні джерела та інше;

- адміністративно-організаційні – трансформувати владні повноваження з посиленням власних соціальних функцій органам місцевого і регіонального самоврядування, виконання яких мають бути фінансово підкріплені у місцевих бюджетах;

- кадрові – підвищення престижу державної служби в соціальній сфері, збільшення висококваліфікованих спеціалістів, посилення захищеності службовців (для цього у вищих навчальних закладах за спеціальністю “соціальна робота” має бути збільшено кількість бюджетних місць, у центрах підвищення кваліфікації кадрів впроваджуватися спеціальні перепідготовчі програми для соціальних працівників);

- наукові – створення інститутів і фінансування досліджень соціальної спрямованості;

- інформаційні – розробка та впровадження системи державних класифікаторів, удосконалення статистики та соціального моніторингу, забезпечення доступності, гласності і відкритості інформації.

Висновки

Реалізація зазначених напрямів державної політики сприятиме становленню України як високорозвиненої європейської країни, яка забезпечує розвиток людського потенціалу, бере на себе відповідальність за соціальну справедливість, соціальну безпеку, соціальну рівність, добробут громадян та соціальну злагоду в суспільстві.

Література:

1. Афонін Е. А. Соціальна сфера і проблеми державного управління: євроінтеграційний досвід Естонії / Е. А. Афонін, В. О. Чмига // Економіка та держава [Текст]. — 2007. — № 1. — С. 67—69.
2. Смит А. Исследование о природе и причинах богатства народов [Текст] / А. Смит // Классика экономической мысли. — М.: ЭКСМО-ПРЕСС, 2000. — С. 77—402.
3. Новицький В. Імперативи інноваційного розвитку / В. Новицький // Економіка України [Текст]. — 2007. — № 2. — С. 45—52.
4. Хайек Ф. А. Индивидуализм и экономический порядок [Текст] / Ф. А. Хайек. — М.: Изограф, 2001. — 256 с.
5. Андрощук Г. А. Государственная инновационная политика / Г. А. Андрощук // Бизнес-информ [Текст]. — 1997. — № 1. — С. 37—40.
6. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України № 280/97-ВР від 21.05.1997 р. // Офіційний вісник України [Текст]. — 1997. — № 25. — Ст. 34.

References:

1. Afonin, E. A. and Chmyha, V. O. (2007), “Social security and governance problems: European integration experience Estonia” *Ekonomika ta derzhava*, vol. 1, pp. 67–69.
2. Smit, A. (2000), “The Wealth of Nations”, *Klassika jekonomicheskoy mysli*, JeKSMO-PRESS, pp. 77–402.
3. Novyts'kyi, V. (2007), “Imperatives of innovation”, *Ekonomika Ukrainy*, vol. 2, pp. 45–52.
4. Hajek, F. A. (2001), *Individualizm i jekonomicheskij*